

21 ΙΟΥΝΙΟΥ 1962

Σάν καλόγερος εργαζόμαι ὄλη μέρα
καί τήν νύχτα ἀλητεύω σάν ψωρόγατος.
ζητώντας ἀγάπη... Θά κάνω αἴτηση στήν
'Αρχιεπισκοπή

νά μέ ὀνομάσουνε "Άγιο.
'Απαντῶ πράγματι στό ψεῦδος μέ τήν πρᾶσθητα.
Κοιτάζω μέ τό 'να μάτι μιᾶς ἐικόνας τούς
ἀπαχονιστές
Παρατηρῶ τόν ἑαυτό μου κατακρουρημένο
μέ τό γαλήνιο θάρρος ἑνός ἐπιστήμονα.
Δίνω τήν ἐντύπωση ὅτι μισῶ, καί ὁμως γράφω
στίχους

ἀκριβῆς ἀγάπης.
Μελετῶ τή μοχθηρία σάν φυσικό φαινόμενο
μοιραῖο, σχεδόν σάν νά μήν ἤμουν τό ἀντικεί-
μενο.
Αἰσθάνομαι ἔλεος γιά τούς νεαρούς καί γέρους
φασίστες
πού θεωρῶ μορφές ἀσθένειας ἀποκρουστικῆς
καί ἀντιθέτω μονάχα τή βία τῆς λογικῆς
Παθητικός σάν τό πουλάκι, πού βλέπει
τό κάθε τι πετώντας καί φέρνει στήν καρδιά του
στόν οὐρανό τή συνείδηση, πού δέ θά συχω-
ρήσει.

Η ΙΤΑΛΙΑ ΜΟΥ

"Οχι ἀραβικό ἔθνος, ὄχι βαλκανικό, ὄχι ἀρχαῖο
μά ἔθνος ζωντανό. Μά ἔθνος εὐρωπαϊκό.
Τί εἶσαι; Γῆ τῶν μωρῶν, πεινασμένων, διε-
φθαρμένων.
Κυβερνήτες, ἀγροφύλακες, νομάρχες ἡλίθιοι,
δικηγοράκηδες
ἀλειμένοι μπριγιαντίνη καί μέ βρώμικα πόδια
Λειτουργοί δημόσιοι, φιλελεύθεροι, ψοφίμια
σάν θεῖες ἀστυῆρες
"Ένας στρατώνας, ἕνα ἱεροσπουδαστήριο, μιᾶ
ἀκτῆ ἐλευθερη

"Ένα πορνοστάσιο
'Εκατομμύρια μικροαστοί, σάν ἑκατομμύρια
γουρούνια βόσκουν
στά μεγαράκια καί στά μικρά σπίτια
ἀποικιακοῦ στυλ.
'Επειδή ὑπῆρξες, γι' αὐτό τώρα πιά δέν ὑπάρχεις.
Ξέρεις γιατί; Γιατί εἶσαι Καθολική.
Δέν μπορείς νά λογιστεῖς καί νά καταλάβεις ὅτι
ἡ κακοδαιμονία σου
εἶναι αἰτία κάθε κακοῦ σου.
Αἰτία κάθε κακοῦ
'Ιταλία βούλιαξε σ' αὐτήν σου τή θάλασσα
'Ελευθερώνοντας τόν κόσμο.

ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΩΝ ΜΑΝΑΔΩΝ (ἀποσπάσματα)

Μητέρες μέτριες πού ἔμαθαν
μέ ταπεινότητα παιδοῦλας, αὐτό πού μᾶς ἀφορᾶ

μιᾶ μοναδική γυμνή ἔννοια
μέ ψυχές πού ὁ κόσμος εἶναι κολασμένος
νά μήν δώσει οὔτε πόνο, οὔτε χαρά
Μητέρες μέτριες -ἀσήμαντες- πού γιά σᾶς
ποτέ δέν εἶχαν λόγια ἀγάπης, παρά μονάχα
μιᾶς κωφάλαλης ἀγάπης κτήνους
καί μέσα σ' αὐτήν σᾶς ἔθρεψαν
ἀνίκανους στούς γνήσιους παλμούς κάθε καρ-
διάς.

Μητέρες δουλικές μαθημένες ἀπό αἰῶνες
νά σκύβουν χωρίς ἀγάπη τό κεφάλι
μεταδίδοντας στό ἔμβρυό τους
τό ἀρχαῖο ἀξιολύπητο μουσικό
Ναρκεῖσθε τῶν ὑπολλειμάτων τῆς ἑορτῆς.

Μητέρες δουλικές πού σᾶς ἐδίδαξαν
πώς καί ὁ δοῦλος μπορεί νά εἶναι εὐτυχῆς
Πῶς μπορεί νά εἶναι, προδίδοντας, μακάριος
καί ἀσφαλῆς, κάνοντας αὐτό πού δέν ὀμολο-
γεῖται;

Μητέρες σκληρές πού ἄγρια ὑπερασπίζου
αὐτό τό λίγο πού κατέχουν σάν ἀστοί
-τήν ὀμαλότητα καί τόν μισθό
Σχεδόν μέ λύσσα ἐκδίκησης
σά νά εὐρίσκονται ὑπό ἀλλόκοτον πολιορκία.

'Εγλύτωσα καί τώρα στή Ρώμη ἐπιστρέφω
βέβαιος ὅτι ἔσβησα. Δηλαδή ὅτι ἔκανα τό χρέος
μου.

Σέ κάθε μάχη μόνος πηγαίνω, τώρα εἶναι ἡ
σειρά τῶν ἄλλων

Τό λέω μέ πόνο μελλοθανάτου
Μέ ξηλώσανε αὐτεπαγγέλτως, συγγραφέας ὄχι
χρήσιμος, γεμάτος μέ ποίηση μά ὄχι ποιητής
Παῦει κανεῖς ποιητής νά εἶναι ὅταν ὁ μῦθος
τῶν ἀνθρώπων παρακαμάζει
Χρυσός εἶναι ἡ σιωπῆ καί ἡ λατρεία ἡ ναρκι-
στικῆ

τελευταία γαλήνη
Εἶμαι ἐκ νέου ἀνεργος, ἐγώ τό παιδί πού τό
κατέστρεψαν
οἱ βλαβερές μελέτες καί πού γράφει ἀπό ἐκδί-
κηση ἐναντίον μου.

"Όμως παρ' ὄλα αὐτά κάτι ἐκέρδισα συχνά-
ζοντας -τό στυλ.

"Όπως ὁ ὄρος «νεότητα» κατάστρεψε τή νε-
τητα
ἔτσι καί ὁ ὄρος «ποίηση» κατάστρεψε τήν
ποίηση.

'Επιστρέφω ἀπόμαχος ἀπό τὰ *W.C.* τῆς Μεσσηνίας
καί τίς ἀπαίσιες
φτωχογειτονίες στήν Κατάνη.

"Έτσι μαζί μου στήν ζωῆ παρασύρω καί τόν
θάνατο.

"Όταν πλέον τό 1960 θά ἔχει χαθεῖ
ὅπως συνέβη μέ τό 1000
κι ἐγώ θά εἶμαι μονάχα σκελετός
χωρίς νά νιώθω οὔτε κἀν νοσταλγία